Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Είδος: Εφημερίδα / Ένθετο
Ημερομηνία: Κυριακή, 25-09-2011
Σελίδα: 11
Μέγεθος: 1084 cm ²
Μέση κυκλοφορία: 22130
Επικοινωνία εντύπου: (210) 4808000

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

: ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η εβραϊκότητα με χιούμορ και με γλυκιά μελαγχολία

Προσπάθεια να προσεγγιστεί η Ιστορία και ο φόβος που συνδέονται με τον εβραϊσμό

ΧΑΟΥΑΡΝΤ ΤΖΕΪΚΟΜΠΣΟΝ
Η περίπτωση Φίνκλερ
μετ.: Γ. Ι. Μπαμπασάκης
εκδ. Ψυχογιός

Της **ΤΙΤΙΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑ**

Ενας αποτυχημένος μεσήλικας σωσίας επωνύμων, ο Τζούλιαν Τρέσλαβ, επιστρέφει από μια συνάντηση με δύο φίλους του στο Λονδίνο. Πέφτει θύμα λιποθυμίας, η οποία στο μυαλό του αποκτά περίεργες διαστάσεις. Πρώτον, πιστεύει ότι τον λιποθύμησε γυναίκα· και δεύτερον ότι την άκουσε να τον αποκαλεί «Ο,βριό». Επεσε επομένως θύμα αντισημιτικής επίθεσης. Ο Τζούλιαν όμως δεν είναι Εβραίος. Είναι φίλος Εβραίων: του πρεσβύτη Τσέχου Λίμπορ, πρώην κοσμικογράφου του Χόλιγουντ, απαρηγόρητου για τον θάνατο της γυναίκας του· και του Σαμ Φίνκλερ, αμπελοφιλόσοφου της τηλεόρασης, που έχει επίσης χάσει τη γυναίκα του, η οποία πλάγιαζε με τον ερωτευμένο με τον έρωτα, και δη τον πλέον ρομαντικό, Τζούλιαν (εξού άραγε και το επίθετο, Tres-love;).

Ο Τζούλιαν πάντως ζηλεύει παθολογικά τον Σαμ. Σε σημείο που έχει δημιουργήσει μια νέα φυλετική-κοινωνική κατηγορία, τους Φινκλέρους, τους Εβραίους δηλαδή, στους οποίους αποδίδει μια σειρά χαρακτηριστικά, με διάθεση μάλλον αντισημιτική εντούτοις. Τους θεωρεί ευφυείς, καπάτσους, εύγλωττους, φυσικώ τω τρόπω επιτυχημένους. Ζηλεύει την ιστορία, το καπελάκι τους, το κιπά, τις ευρείες οικογένειές τους, τη διατροφική τους ιδιαιτερότητα, ακόμα και την περιτομή τους, η οποία τροφοδοτεί διεξοδικούς στοχασμούς του περί σεξουαλικότητας. Όλα αυτά που ζηλεύει, ταυτόχρονα τον πνίγουν. Ειδικά από τη στιγμή που πέφτει θύμα λιποθυμίας και ακόμα περισσότερο από τη στιγμή που ερωτεύεται μια Εβραία, διευθύντρια εβραϊκού μουσείου -δύο γεγονότα που παροξύνουν το ενδιαφέρον και την ενασχόλησή του με την ουσία της εβραϊκότητας- αν και εφόσον αυτή υπάρχει με τέτοια μορφή, όπως διερωτάται ο Τζέικομπσον -και εντείνουν την αδιαμφισβήτητη νεύρωσή του, εκφραζόμενη μέσα από ένα διαρκές συλλογιστικό-λεκτικό αναμάσημα.

Προσηλωμένος στις σχέσεις με τις οποίες εξ ορισμού δυσκολεύεται, με ψευδή εικόνα του εαυτού του και αδυναμία αισθημάτων, ο Τζούλιαν λοιπόν, που μοιάζοντας σε όλους καταλήγει να μη διαθέτει δικά του χαρακτηριστικά, θυμίζει σε κάποιο βαθμό τον Γούντι Αλεν - αλλά σε μια πιο υστερική εκδοχή του.

«Εβραϊκή» ανάγνωση

Ο Τζέικομπσον απεχθάνεται τον χαρακτηρισμό που του αποδίδουν, ως «Αγγλου Ροθ», δηλώνοντας ότι είναι «μια αρσενική, Εβραία Τζέιν Οστεν». Αλλά ο τίτλος του βιβλίου, «The Finkler Question», δεν μπορεί να είναι τυχαίος: με δεδομένη την ταύτιση Φινκλέρου-Εβραίου, διαβάζεται κάλλιστα ως «Το εβραϊκό ζήτημα». Σήμερα, συμπληρώνουμε εμείς. Βεβαίως, ο Τζέικομπσον είναι ένας καλός συγγραφέας και αφήνει στο μυθιστόρημά του ανοίγματα, που μετατοπίζουν, δυνάμει, την περί εβραϊκότητας συζήτηση σε υπαρξιακό επίπεδο, τη μετατρέπουν δηλαδή σε αναρώτηση σχετικά με το νόημα της ζωής. Αυτό όμως δεν αναιρεί την «εβραϊκή» ανάγνωση και ερμηνεία της.

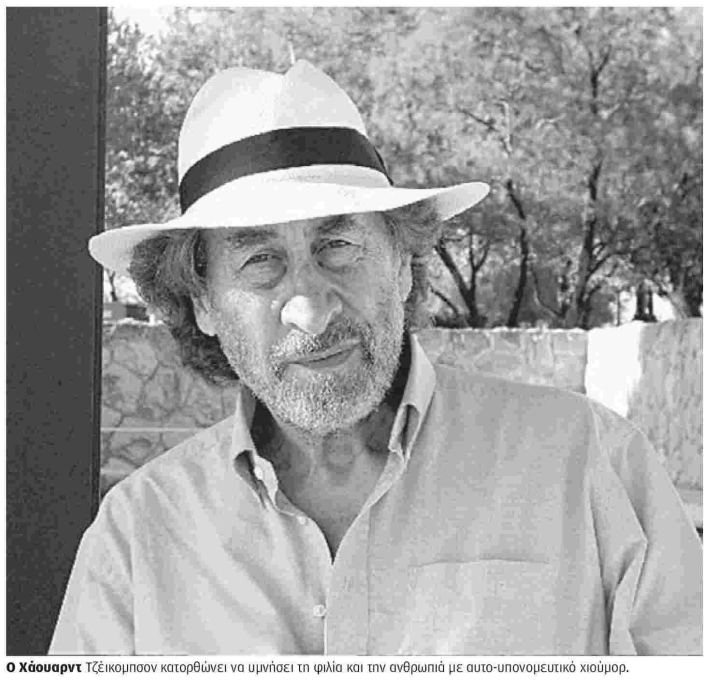

Ο Χάουαρντ Τζέικομπσον κατορθώνει να υμνήσει τη φιλία και την ανθρωπιά με αυτο-υπονομευτικό χιούμορ.

Ο συγγραφέας αφήνει στο μυθιστόρημά του ανοίγματα, που μετατοπίζουν, δυνάμει, την περί εβραϊκότητας συζήτηση σε υπαρξιακό επίπεδο.

Ο Τζέικομπσον φιλοτεχνεί διάφορους τύπους Αγγλων Εβραίων διαφόρων ηλικιών, στις σχέσεις τους μεταξύ τους και με τους άλλους και θέτει από τη μια το ζήτημα του αυτοπροσδιορισμού και από την άλλη το ζήτημα του προσδιορισμού μέσα από τους άλλους. Ετσι, η κύρια μορφή του Τζούλιαν, στην οποία στηρίζεται εν πολλοίς το κωμικό του κείμενου, να κατανοήσει τι σημαίνει να είναι κανείς Εβραίος και να βρει τη δική του σχέση με την εβραϊκότητα, συντονίζεται, σε ένα βαθμό, με την έγνοια του Φίνκλερ, που αναζητεί μια εβραϊκότητα πέρα από την ταύτιση με το Ισραήλ και την πολιτική του, ενώ ο γέρων και σοφότερος Λίμπορ μοιάζει να αποδέχεται χωρίς πολλές διερωτήσεις και αγωνίες οτιδήποτε άλλο εκτός από τον θάνατο της γυναίκας του.

Διαβάζοντας κανείς το βιβλίο, έχει την τάση να το μεταφέρει στο δικό του πλαίσιο. Να αναρωτηθεί λόγου χάρη για την κοινωνικο-πολιτική θέση των Ελλήνων Εβραίων σήμερα, σε σχέση με την τραυματική εμπειρία τους στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, την οποία ιχνηλατεί αρκετά συστηματικά το τελευταίο διάστημα η νεότερη πεζογραφία, τις νέες αντισημιτικές επιθέσεις σε συναγωγές, τον αντίκτυπο της πολιτικής απόρριψης της ισραηλινής πολιτικής στον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους και τους αντιμετωπίζουν οι άλλοι.

Ελληνικότητα

Την ίδια στιγμή, όμως, έχει επίσης έντονα την τάση να απαλείψει την εβραϊκότητα, και να βάλει στη θέση της την ελληνικότητα λόγου χάρη, θέτοντας μια σειρά από πολύ καυτά ερωτήματα, τόσο για τα όμα όσο και για την ελληνική κοινωνία. Τέλος, μπορεί στη θέση της εβραϊκότητας να τοποθετήσει εκείνο το στοιχείο που θεωρεί πυρηνικό στη συγκρότηση της υποκειμενικότητάς του, τη χριστιανική, την πολιτική του ταυτότητα ή ό,τι άλλο.

Σ' αυτή την ανοικτότητα έγκειται η δύναμη του βιβλίου, το οποίο, ωστόσο, μέσα στη ρευστότητα και τον πικρό αυτοσαρκασμό του παίρνει, μέσα από μια εναλλαγή συλλογιστικών ακροβασιών που δημιουργεί ενίοτε ίλιγγο στον αναγνώστη, ιδιαιτέρως έξυπνα σαφέστατη θέση επί όλων των ζητημάτων σχετικά με τον εβραϊσμό: κάπου ακούγεται για παράδειγμα, με αφορμή την κριτική στο Ισραήλ, ότι η βία βρίσκεται στη βάση της συγκρότησης όλων των κρατών, βλέπε ΗΠΑ λόγου χάρη. Από την άλλη, η χαλαρότητα της πλοκής και η ιδιότυπη βραδύτητα του κειμένου θα ξενίσουν ίσως κάποιους αναγνώστες.

Οποιος επιμείνει, θα διαβάσει όχι αναγκαστικά ένα αριστουργηματικό μυθιστόρημα, αλλά σίγουρα ένα ποικιλοτρόπως προκλητικό κείμενο. Αν σκεφτούμε και το ιδιαζόντως ανατρεπτικό μυθιστόρημα του Γιαν Μαρτέλ «Βεατρίκη και Βιργίλιος», που εξιστορεί ένα Ολοκαύτωμα μέσα από την οπτική δύο ζώων (εκδ. Ψυχογιός), καταλήγουμε μάλιστα στο συμπέρασμα ότι ενδέχεται να υπάρχει τελικά μια ευρύτερη τάση στον αγγλόφωνο χώρο να προσεγγιστεί ο φόβος, η Ιστορία, η φρίκη που συνδέονται με τον εβραϊσμό με αυτο-υπονομευτικό χιούμορ, όπως στην επίθεση με μπέικον στα πόμολα του εβραϊκού μουσείου στον Τζέικομπσον, ή εντελώς αποδομητικά, όπως στην περίπτωση του Μαρτέλ.

Αυτοσαρκασμός, πειραματισμός και παράδοση

Ενας καταξιωμένος και δύο νέοι ποιητές

ΧΑΡΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ
Τα σονέτα της συμφοράς
εκδ. Πατάκης

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΝΤΖΗΣ
Μπέλλα Μπουμ
εκδ. Publibook

ΟΡΦΕΑΣ ΑΠΕΡΓΗΣ
«Υ»
εκδ. Πατάκης

Της **ΜΑΡΙΑΣ ΤΟΠΑΛΗ**

«Κρατιέσαι από τις λέξεις, λες και η θάλασσα έχει κλαδιά./ Ομως βουλιάζεις διαρκώς. Το στόμα σου είναι ήδη κάτω απ' το νερό.» (σονέτο 58). Απηχώντας Στήβενς και Κάμμιγκς, με τους οποίους στενότατα συγγενεύει, ο Βλαβιανός (1957) ανεβάζει στην κλίμακα το ύφος και το περιεχόμενο που υπερασπίζεται τουλάχιστον από το «Adieu» (1996). Σαν να τρικυμίζει μακρά αυτοβιογραφία σε πεζό και να αποκόπτονται, με οριζόντια τομή, οι κορυφώσεις των κυματισμών της· απομένουν ποιήματα-νησιά στον αφρό, 75 «σονέτα της συμφοράς», ρυθμισμένα στους 14 στίχους.

Τιτλοφορούνται «σονέτα» για να δειχθεί το προσχηματικό, το μάταιο κάθε ενοποίησης. «Γιατί όμως να επιβάλλουμε ρυθμό σε κάτι που δεν έχει/ σε κάτι τόσο ασυντόνιστο όπως... η ζωή, ας πούμε.» (σονέτο 1) αναρωτιέται, καταλήγοντας αυτοσαρκαστικά: «...τίποτε πια για σένα δεν ριμάρει,/ τ' όνομά σου δυστυχώς έχασε όλη του τη χάρη.» Γιατί η θάλασσα δεν έχει, βέβαια, κλαδιά. «Υπάρχω; Φώναξέ το δυνατά να σε ακούσω κι εγώ: Υπάρχω;» (σονέτο 59). Εγγύτερα από ποτέ στον κυνισμό, το εγώ αντιμετωπίζει την ποίηση ως ύστατο μέσον αντιστροφής, την τελευταία έστω στιγμή, της ελεύθερης πτώσης. Σε αυτό το «γράφω-άρα-υπάρχω» φαίνεται, εκτός από την εύλογη υπαρξιακή αγωνία, και το αντίθετό της: το παιγνιώδες και λυτρωτικό της γραπτής σύνθεσης.

Ο Βλαβιανός, καταξιωμένος ανανεωτής του ελληνικού ποιητικού γίγνεσθαι τόσο μέσω της εκδοτικής του πρακτικής (περιοδικά «Ποίηση» και «Ποιητική») όσο και μέσω των μεταφράσεών του, καταθέτει, για μιαν ακόμη φορά, στίχους συγκρουσιακούς, σταθερά βαδίζοντας «...μέσω της υπονόμευσης του υψηλού.» (σονέτο 57).

Ελπιδοφόρο ξεκίνημα

Ο γνησιότερος, ίσως, επίγονός του, γερά πάντως ριζωμένος στην αυτονομία ενός μέλλοντος, ο νέος ποιητής Γιώργος Χατζής (1972) σφετερίζεται αυτό το μέλλον «ως ταύτιση με το μυστήριο, που συγκινημένος/ θα αποκωδικοποιήσει όχι ο προφήτης/ ή ο ερωτευμένος, αλλά εκείνος που ψιθυριστά/ δοκιμάζει μία γλώσσα μαριναρισμένη/ τα καυτά σχολιασμένα χυμούς και στον φαιό πολτό·». Η πρωτοκαθεδρία του εγκεφάλου στην ποιητική δημιουργία (θυμίζει έντονα τον Θιερωμένο σύγχρονό μας Γερμανό Ντουρς Γκρύνμπαϊν, 1963), με πρόδηλες φιλοσοφικές-ερευνητικές προθέσεις, εξισορροπείται με καινοτόμο επιλογή: τη συνθήκη της πατρότητας -μιας πατρότητας βρέφους, έντονα καθημερινής και σωματικής- ως αφηγηματικής ραχοκοκαλιάς της ενιαίας σύνθεσης «Μπέλλα Μπουμ», που συνιστά το ντεμπούτο του.

Και από την άποψη αυτή μεταμοντέρνος (ο αντι-λυρικός νεαρός πατέρας βρέφους ή νηπίου δεν υπήρξε αυτονόητο ποιητικό υποκείμενο – και όχι μόνο στα καθ' ημάς), ο Χατζής πραγματοποιεί περισσότερα από ένα ελπιδοφόρο ξεκίνημα: καταθέτει εξαρχής ύφος και περιεχόμενο διακριτό και κατασταλαγμένο (η κριτικογραφία του και η δραστηριοποίησή του γύρω από το ποιητικό «Καφενείο Ντζάιν» μετρούν ήδη χρόνια και συναπαρτίζουν, με την πρώτη του ποιητική συλλογή, προφίλ υπολογίσιμου «παίκτη»).

«Η νέα ποίηση, η δική μου, χαρτογραφεί την πορεία από τη δύση προς την ανατολή, χωρίς ποτέ να αγγίζει τα δύο όρια αυτά. Μοιάζει δηλαδή η νέα ποίηση με τη λίμνη, πο' χει κάτω από την στιλπνή επιφάνεια ροή εσωτερική, του βάθους, και μαζί είναι καλά σχηματισμένη, με ωραίες γόνιμες περιοχές στα όριά της. Η λίμνη αυτή δεν είναι ποταμός – έπος βιβλικό της ανατολής – η λίμνη αυτή δεν είναι σιντριβάνι – θραύσματα πρισματικά της δύσης. Είναι σαν στέρνα που γέμει και πληρώνεται και ποτίζει τα ζωντανά, είναι εικόνα μακρινή και μικρογραφική της θάλασσας, που είναι η ζωή.» Η εμβληματική, λοιπόν, στέρνα, επανέρχεται...

Φιλόδοξοι στόχοι

Ο νέος ποιητής Ορφέας Απέργης (1974), στις καταστατικές του σημειώσεις (από την ηλεκτρονική πλατφόρμα «greek poetry now»), ορίζει με φιλόδοξο τρόπο τους στόχους του. Και με την πρώτη του συλλογή «Υ» ομολογουμένως εντυπωσιάζει, καθώς αποδεικνύει και στον πιο δύσπιστο ότι διαθέτει, από κάθε άποψη, το βελληνικές να υπηρετήσει τέτοιες φιλοδοξίες.

Ενας ποιητικός «άνθρωπος από μάρμαρο» ο Απέργης αναλαμβάνει πολύτροπα το βάρος της ελληνικής παράδοσης, ως αυτονόητο καθήκον μιας «νέας» ποίησης. Από την άποψη αυτή, καθώς και από την πρόθεσή του μιας καθολικής ποιητικής σύνθεσης, συμπεριληπτικής των πάντων, βρίσκεται πιο κοντά στον Αρανίτση παρά στον Βλαβιανό.

Ακόμη και για όσους δεν συμμεριζόμαστε (ή: δεν συμμεριζόμαστε πια...) την ανάληψη ενός τέτοιου ρόλου από τη σύγχρονη ποίηση (είναι άλλωστε μάλλον ιδιοσυγκρασιακή αυτή η προσέγγιση παρά γεγραφόμενη δεσμευτικά σε ρεύματα και εποχές), η ανάγνωση του «Υ» είναι δυνατή εμπειρία «μέσα σ' αυτό το δύσκολο καιρό,/ τον μαραμένο,/ που μένουνε μέσα τα παιδιά και παίζουνε πάνω στα τζάμια,/ πάνω στις παλάμες του θεού,/ του πετρόστηθου,/ και τσιτσιρίζουνε τα φιτίλια μέσα στο γκαζοντενεκέ,/ απλώνοντας την ίδια πάντα/ κόκκινη/ πιτσίλωτή αχνάδα/ πάνω στις βρεγμένες λαμαρίνες του δρόμου.»

Τρία βιβλία του καιρού μας, που διεκδικούν -και για τον συλλογικό μας εαυτό- την ποίηση ως συναρπαστικό ανάγνωσμα.

Ο μισογυνισμός του Μοντέν και οι απιστίες του Χάιντεγκερ

Δύο Γαλλίδες δημοσιογράφοι καταγράφουν τις απόψεις μεγάλων φιλοσόφων, εξετάζοντας παράλληλα και τις ερωτικές τους σχέσεις

AUDE LANCELIN, MARIE LEMONNIER
Οι φιλόσοφοι και ο έρωτας
Από τον Σωκράτη στη Σιμόν ντε Μποβουάρ
μετ.: Ελπίδα Λουπάκη
εκδ. Πατάκης

Της **ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΤΣΕΒΡΕΝΗ**

«Είναι ενάντια στη φύση του έρωτα το να μην είναι βίαιος και ενάντια στη φύση της βιαιότητας το να είναι μόνιμος»

Ποίηση, λογοτεχνία, κινηματογράφος, μουσική, μύθοι, ιστορίες, τραγούδια, τα πάντα φαίνεται να περιστρέφονται με κάποιο τρόπο γύρω από τον έρωτα, να εξυμνούν ή να καταβαραθρώνουν τον εφήμερο ή αιώνιο δεσμό δύο ανθρώπων. Οπως είναι φυσικό, λοιπόν, επί αιώνες, από την αρχαία ώς τη σύγχρονη εποχή έχουν προταθεί πολλοί τρόποι για να κατανοήσουμε ή να τιθασεύσουμε αυτό το φαινόμενο είτε παρουσιάζεται ως καπρίτσιο, ως επίμονη ορμή, χρόνια χλιαρότητα, εκθαμβωτικός ενθουσιασμός, είτε ψυχρή συνήθεια. Πολλοί διάσημοι στοχαστές έχουν ασχοληθεί με αυτό το ζήτημα. Πόσο όμως επηρέασαν οι προσωπικές τους εμπειρίες τη διαμόρφωση των θεωρητικών τους κατασκευών; Πόσο συνεπείς στάθηκαν από τη θεωρία στην πράξη;

Στο βιβλίο «Οι φιλόσοφοι και ο έρωτας», δύο Γαλλίδες δημοσιογράφοι καταγράφουν τις απόψεις μεγάλων φιλοσόφων, θεμελιωτών της σύγχρονης δυτικής σκέψης, εξετάζοντας παράλληλα και τις ερωτικές τους σχέσεις, τα πάθη, τις οικογενειακές τους ιστορίες, ψάχνοντας απαντήσεις σε ανεξιχνίαστα ερωτήματα, όπως πού οφείλεται ο μισογυνισμός του Μοντέν ή ο αναχωρητισμός του Σοπενάουερ ή η απέχθεια του Καντ για οποιαδήποτε σεξουαλική επαφή ή οι κατ' εξακολούθηση απιστίες του Χάιντεγκερ; Τα λόγια της Διοτίμας, τα οποία μας μεταφέρει ο Σωκράτης στο περίφημο «Συμπόσιο» του Πλάτωνα, επανέρχονται με διάφορες μορφές στη δυτική σκέψη: ο έρωτας είναι ο τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι επιτυγχάνουν την αθανασία, είτε έμμεσα με τη δημιουργία είτε άμεσα με την αναπαραγωγή. Ο πόλεμος για τον ρόλο των φύλων έχει ήδη ξεκινήσει.

Η πλειονότητα των θεωρητικών που παρουσιάζονται στο βιβλίο αποτελείται από διάσημους άνδρες στοχαστές όλων των εποχών, ενώ ο τρόπος που επέλεξαν οι συγγραφεις να εξισορροπήσουν αυτή την κατάσταση είναι με το να δώσουν φωνή στις γυναίκες που σημάδεψαν τις ζωές τους. Ετσι, κάθε κεφάλαιο εξετάζει ως αλληλένδετα στοιχεία τις θεωρητικές αποψεις και τα βιογραφικά στοιχεία των φιλοσόφων, αλλά και των γονιών, των συζύγων, των ερωμένων, των παθών τους. Ο Ρουσό αποτελεί εδώ ένα γνωστό παράδειγμα, καθώς η θεωρία του ταλαντεύεται μεταξύ πάθους και μίσους ενώ η ζωή του ακολουθεί τους ίδιους ρυθμούς. Ο έρωτας μοιάζει με αναγκαίο κακό είτε πρόκειται για επιθυμία και δημιουργία είτε για καταπίεση και δέσμευση, κάτι που αντικατοπτρίζεται στο οξυδερκές έργο του για την κοινωνία αλλά και στο γεγονός ότι ποτέ δεν παντρεύτηκε τη διά βίου σύντροφό του και στο ότι εγκατέλειψαν τα πέντε τους παιδιά.

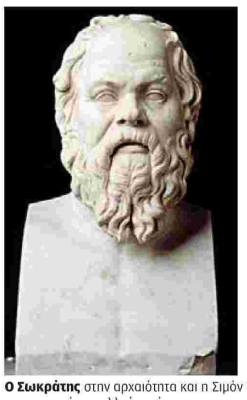

Ο Σωκράτης στην αρχαιότητα και η Σιμόν ντε Μποβουάρ στη σύγχρονη εποχή έχουν προτείνει πολλούς τρόπους για να κατανοήσουμε τον έρωτα.

Πολλές αναφορές

Τα θέματα όμως που θίγονται δεν αφορούν μόνο τις αισθήσεις και τα συναισθήματα που ξυπνά ο έρωτας. Βρίσκουμε αναφορές σε πολλά άλλα σημαντικά ζητήματα: το σεξ, τον έρωτα ως ζήτημα κοινωνικοπολιτικό, τον διαχωρισμό της απόλαυσης του σώματος και της ψυχής, θέματα που εφάπτονται του φεμινισμού αλλά αφορούν ουσιαστικά και τη σχέση των δύο φύλων, σκέψεις για τη συμβίωση, τον γάμο, την απιστία, το δίπολο δέσμευσης και ελευθερίας, αναλύσεις για την επιθυμία, τη φιλία, τη φαντασία, τις υποσχέσεις, την εμπιστοσύνη, την επικοινωνία, την ηθική. Φαίνεται τελικά πως οι δύο συγγραφείς σκοπεύουν στην ανάδειξη της λανθασμένης έμφασης που δίνεται σήμερα στο σεξ και της παραμέλησης της ψυχής υπέρ του σώματος. Επιμένουν στα στοιχεία που παρουσιάζουν τον έρωτα ως ακόμα μία «ανάγκη», ενώ επιθυμούν να προωθήσουν την επαναξιολόγηση των συναισθημάτων και των ουσιαστικών ερωτικών σχέσεων. Κατά πόσο πετυχαίνουν να θέσουν με σαφήνεια τον προβληματισμό τους ή να ιχνηλατήσουν μια νέα θεωρητική προσέγγιση παραμένει αβέβαιο.

Περιπλανιόμαστε όμως μαζί με τον Σοπενάουερ και τον πατέρα του στις βόλτες που έκαναν σε φανταστικές πόλεις, με τον Νίτσε και τη μικρή του Λου στα όρια του αμοραλισμού, παρακολουθούμε την προσπάθεια του Σαρτρ και της Μποβουάρ να υπερβούν την ισχύ κάθε θεσμού, αλλά και τις συναντήσεις «5 με 7» του Χάιντεγκερ με την Αρεντ, που εξόργιζαν τη νεαρή ερωμένη. Πρόκειται για μια διαφορετική, ψυχογραφική, φιλολογική και ανάλαφρα φιλοσοφική προσέγγιση πάνω σ' ένα θέμα που είναι πάντα της μόδας: τις ερωτικές σχέσεις· καθώς, απ' ό,τι φαίνεται, «χωρίς ελπίδα και χωρίς πόθο δεν πηγαίνουμε πια πουθενά που ν' αξίζει».

www.clipnews.gr